

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 16 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach, Wydział I Cywilny w sprawie o sygnaturze akt I C 889/14 z powództwa (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko K. S. o zapłatę: **1.** zasądził od pozwanej K. S. na rzecz (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 1.116,48 złotych z ustawowymi odsetkami: **a)** od kwoty 368,39 złotych za okres od dnia 6 września 2013 roku do dnia zapłaty, **b)** od kwoty 670,10 złotych za okres od dnia 8 października 2013 roku do dnia zapłaty, **c)** od kwoty 77,99 złotych za okres od dnia 6 listopada 2013 roku do dnia zapłaty;

2. oddalił powództwo w pozostałej części; **3.** zasądził od pozwanej K. S. na rzecz (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 183,87 złote tytułem zwrotu kosztów procesu; **4.** nadał wyrokowi w punktach 1. i 3. rygor natychmiastowej wykonalności.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o ustalenie, że w dniu 9 listopada 2012 roku pozwana zawarła z powodem umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Przedmiotowa umowa została zawarta na czas oznaczony, na okres 24 miesięcy, w ramach promocji „Stan Darmowy 30.03”, w związku z tym pozwanej udzielono ulgi w wysokości 651 złotych. Powód z tytułu zawartej umowy wystawił pozwanej następujące faktury:

a) fakturę nr (...) na kwotę 368,39 złotych płatną do dnia 5 września 2013 roku, b) fakturę nr (...) na kwotę 670,10 złotych płatną do dnia 7 października 2013 roku, c) fakturę nr (...) na kwotę 77,99 złotych płatną do dnia 5 listopada 2013 roku. Nadto powód wystawił pozwanej notę obciążeniową (...) na kwotę 262,70 złotych z termin płatności w dniu 21 lutego 2014 roku. Pozwana nie zapłaciła żadnej ze wskazanych kwot.

Czyniąc ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd I instancji uznał za nieudowodnione żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz kwoty 1,28 zł oraz 1,39 zł, bowiem powód nie przedłożył do akt sprawy not odsetkowych, z których wskazane kwoty mają wynikać, a na które to noty powód powołuje się w treści pozwu.

W oparciu o dokonane ustalenia faktyczne Sąd I instancji zważył, iż powództwo jest zasadne w części. Sąd I instancji argumentował, że skoro strony postępowania zawarły umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, o której stanowi art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne, to na pozwanej spoczywał obowiązek zapłaty za te usługi. W konsekwencji Sąd a quo uwzględnił powództwo w zakresie kwot wynikających z trzech faktur wystawionych przez powoda. O ustawowych odsetkach od zasądzonej na rzecz powoda kwoty Sąd meriti rozstrzygnął na podstawie art. 481 § 1 k.c. i art. 482 § 1 k.c.

Sąd Rejonowy oddalił natomiast powództwo w zakresie kwoty 262,70 złotych wynikającej z noty obciążeniowej. W ocenie Sądu I instancji z treści wskazanego dokumentu wynika, że jest to kara umowna za niewywiązanie się z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Zgodnie z § 16 pkt. 13 Regulaminu świadczenia usług, stanowiącego integralną częścią umowy, powód był uprawniony do obciążenia pozwanej obowiązkiem zapłaty kary umownej, w sytuacji gdy do rozwiązania zawartej przez strony umowy doszłoby z winy pozwanej. W rozpoznawanej sprawie do rozwiązania zawartej przez strony umowy doszło z winy pozwanej, która nie regulowała należności za świadczone jej usługi. Z treści załączonej do pozwu umowy nie wynika, aby na pozwanej ciążył jakikolwiek inny obowiązek poza zapłatą za wspomniane usługi. Z brzmienia zaś art. 483 § 1 k.c. wynika, że obowiązek zapłaty kary umownej może być powiązany wyłącznie z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania niepieniężnego. W konsekwencji powyższego Sąd I instancji uznał, że skoro zobowiązanie pozwanej ma charakter pieniężny niedozwolone było zastrzeżenie kary umownej od tego zobowiązania. Art. 483 k.c. ma charakter bezwzględnie obowiązujący, jego naruszenie powoduje nieważność odpowiednich postanowień umowy jako sprzecznych z ustawą (art. 58 § 1 i § 3 k.c.). Sąd Rejonowy argumentował dalej, że podstawy do zasądzenia kary umownej nie może stanowić art. 57 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne. Przepis ten w ocenie Sądu I instancji jedynie ogranicza wysokość kar umownych jakie mogą zostać zastrzeżone w sytuacjach objętych art. 483 k.c. i nie daje uprawnienia do zastrzeżenia kary umownej w sytuacji nie objętej dyspozycją art. 483 k.c.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c. Natomiast o nadaniu wyrokowi w punkcie 1 i 3 sentencji rygoru natychmiastowej wykonalności Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 333 § 1 pkt. 3 k.p.c.

/wyrok wraz z uzasadnieniem – k. 45 i 50/

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł powód, zaskarżając je w części, to jest w zakresie w jakim oddalono powództwo oraz w zakresie kosztów postępowania. Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił naruszenie art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne, poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że powodowi nie należy się kwota 262,70 złotych naliczona tytułem noty obciążeniowej. W uzasadnieniu wywiedzionego środka odwoławczego powód wskazał, że podstawę jego roszczenia o zapłatę kwoty 262,70 złotych stanowi art. 57 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne. Skarżący argumentował, że przepis ten ustanawia zakres odpowiedzialności odszkodowawczej abonenta za wykonanie umowy, zaś rozwiązanie umowy przed upływem ustalonego terminu stanowi niewykonanie zobowiązania.

W konkluzji powyższego apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na jego rzecz dalszej kwoty 262,70 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 22 lutego 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. Nadto skarżący wniósł o zasądzenie kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

/apelacja – k. 53-56/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny. Przy czym zaznaczyć trzeba, że wobec faktu, iż niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym, a Sąd Okręgowy nie prowadził postępowania dowodowego, zgodnie z dyspozycją art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie wyroku w niniejszej sprawie obejmować winno jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Podniesiona w treści apelacji argumentacja nie może odnieść zamierzonego przez powoda skutku, bowiem stanowi ona w istocie próbę obejścia ustanowionego w art. 483 § 1 k.c. zakazu zastrzegania kar umownych w odniesieniu do zobowiązań pieniężnych. Zgodnie z zawartą przez strony umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych jedynym obowiązkiem pozwanej było dokonywanie zapłaty za otrzymane usługi. Nie ulega wątpliwości, że wskazany obowiązek pozwanej należy zakwalifikować jako zobowiązanie o charakterze pieniężnym. W rozpoznawanej sprawie do przedterminowego rozwiązania umowy doszło z powodu nieopłacenia przez pozwaną zaległych faktur, czyli z powodu niewykonania świadczenia pieniężnego. Chociaż formalnie postanowienie umowne zawarte w § 16 ust. 13 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez P4 sp. z o.o. dla abonentów przewiduje karę umowną za rozwiązanie umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta, to w istocie nie można abstrahować od przyczyny rozwiązania umowy, jaką niewątpliwie było niewywiązanie się przez pozwaną w terminie z obowiązku uiszczania opłat. Zastrzeżenie zatem kary umownej de facto na wypadek nieuregulowania przez pozwaną należności za świadczone przez powoda usługi było sprzeczne z bezwzględnie obowiązującym art. 483 § 1 k.c. i w konsekwencji nieważne (art. 58 § 1 k.c.).

W rozpoznanej sprawie Sąd I instancji nie naruszył art. 57 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne poprzez jego niezastosowanie. Zgodnie z tym przepisem, w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, związanej z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi. Przepis ten oznacza, że postanowienia umowy mogą przewidywać, że w przypadku przedterminowego wypowiedzenia umowy użytkownik zobowiązany będzie do zwrotu ulgi obliczonej zgodnie z art. 57 ust. 6, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia

umowy do dnia jej rozwiązania, jednak w wysokości nie wyższej niż ustalona z góry kwota. Z cytowanego przepisu wynika bowiem możliwość dochodzenia roszczeń przez operatora, w przypadkach w nich przewidzianych, przy czym roszczenie nie może być utożsamiane z dochodzeniem w każdym przypadku kary umownej. Ten uproszczony sposób dochodzenia odszkodowania przewidziany jest bowiem jedynie w przypadku nienależytego wykonania lub niewykonania zobowiązań niepieniężnych. Operator na podstawie w/w przepisu może natomiast dochodzić kary umownej jedynie wtedy, gdy przewidziana jest ona przy rozwiązaniu umowy z innych przyczyn niż niepłacenie w terminie opłat. Innymi słowy przepis art. 57 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne nie ustanawia wyjątku od art. 483 § 1 k.c. i nie pozwala operatorom telekomunikacyjnym na zastrzeganie kar umownych w sytuacjach innych niż wskazane w powołanym art. 483 § 1 k.c.

Mając powyższe na uwadze, wobec bezzasadności apelacji oraz nieujawnienia okoliczności, które winny być uwzględnione w toku postępowania drugoinstancyjnego z urzędu, Sąd Okręgowy oddalił apelację w oparciu o art. 385 k.p.c.